

[Esther Mallings Pedersen.]

at han ikke kan være lokalt orienteret indtil de mindste Enkeltheder. Dette Forhold er altsaa omtalt, og man kan vel gaa ud fra, at noget lignende vilde gøre sig gældende, naar Talen var om Strafansvar. Det, jeg ønskede klaret, var, om der med Hensyn til selve Strafansvaret kunde tænkes nærmere præciseret en Hensyntagen til, at Redaktøren har været i god Tro. Jeg indrømmer, at det maaske kan blive vanskeligt at faa anbragt en saadan Bestemmelse, men jeg har dog gerne villet drage dette Spørgsmaal frem.

I øvrigt skal jeg endnu en Gang udtale, at efter min Opfattelse har det hverken for Befolkningens eller Pressens Skyld nogen Hast med en ny Lovgivning paa dette Omraade. Vi har gennemgaaende en sund og god Presse i Danmark, og Undtagelserne har man, saa vidt mig bekendt, kunnet komme til Livs ogsaa efter den gamle Lov. Noget af det, der efter min Mening gør mest Skade i Øjeblikket, er Tilbøjeligheden hos en Del af Pressen til i visse Sager, f. Eks. Skilsmisssager, at træde Privatlivet for nær, til at slaa Ubetydeligheder op til Begivenheder og afse overdaadig Plads og Udstyr paa det, jeg anser for det rene Pjat. Derved forkvakles Folks Begreber om, hvad der er stort og hvad der er smaat, og den paagældende Del af Pressen medvirker derigennem til den Forfædelse, der er en af Tidens store Brøst. Men sligt kan man jo ikke komme til Livs gennem en Lov, bør for saa vidt heller ikke kunne det. Det er et Spørgsmaal om Folkeopdragelse, hvor den gode og sunde Del af Pressen yder sin anerkendelsesværdige Bistand.

Skal der imidlertid ændres ved den bestaaende Lov, maa det indrømmes, at det i det foreliggende Forslag synes at være sket med Lempe, og mit Parti kan derfor tilsige det velvillig Behandling — ogsaa hurtig, selv om det ikke vilde være mig nogen Sorg, om Forslaget kom til at høre til dem, der fik Lov til at hvile til næste Samling.

Ogsaa det sammen med Presselovforslaget forelagte Lovforslag om Vidnepligt for Journalister kan jeg tilsige velvillig Behandling fra min Gruppes Side.

Stein: Den Interesse for dansk Presse-lovgivning, som den højtærede Justitsminister manifesterer gennem dette Lovforslag, er for hans Vedkommende ikke af ny Dato. Den højtærede Minister har allerede første Gang, da han indtog Stillingen som Justitsens øverste, beskæftiget sig med det samme Emne. Dengang kom man ikke ud over de forberedende Stadier.

Nu staar vi altsaa over for et Lovforslag, som med enkelte Ændringer er vedtaget i det andet høje Ting.

Rent umiddelbart kan det synes naturligt, at man tager op til Revision en Presse-lov, som har været gældende i 90 Aar, altsaa i en Periode med en overordentlig stærk og rig Udvikling i alle Forhold. Dertil kommer, at Presseloven af 1851 knæsætter Bestemmelser, hvorefter de almindelige Ansvarsregler, de Ansvarsregler, der i øvrigt gælder til Straf og Erstatning, sættes ud af Kraft, og giver Pressen en vis Undtagelsesstilling, som naturligvis altid til en vis Grad vil kunne omtvistet og kritiseres, men som ikke desto mindre, hvilket jo er det afgørende, i hele den forløbne Periode, saaledes som det ogsaa blev sagt af den ærede foregaaende Taler, har været af overordentlig Betydning for Ytringsfriheden og den politiske og kulturelle Udvikling her i Landet. En Presse-lov er ikke og skal ikke ses som et særligt Presseanliggende. En Presse-lov maa ses under en videre Synsvinkel. Den er ikke til for Pressens Skyld eller for at holde Pressen i Ave, men den maa ses og vurderes under Hensyn til, hvad der tjener Samfundets Interesser.

Det fremgaar af Bemærkningerne til Lovforslaget og af de Udtalelser, som den højtærede Justitsminister har fremsat her ved første Behandling, at det oprindelige Forslag var af en væsentlig anden Karakter end det, vi beskæftiger os med her i Dag. Det oprindelige Forslag gik i langt højere Grad ind paa den Linie at anvende de almindelige Ansvarsregler ogsaa over for Pressen og over for dem, der er knyttet til Pressens Arbejde. Aarsagen hertil ligger jo lige for, nemlig at det har været Ministerens Hensigt derigennem at ramme visse Presseorganer, som fuldkommen hemningsløst sætter ind paa det ene og det andet og udøver en Virksomhed, som man ikke fra nogen Side ønsker at holde Haand over. Skal en almindelig Presse-lov formes under Hensyn til sligt, vil det imidlertid ikke kunne undgaas, at det kommer til at virke tilbage ogsaa paa den hæderlige Presse, saa at den kommer ind under Vilkaar, der hemmer dens Udfoldelse, og som — og det er jo atter det, der til syvende og sidst maa være bestemmende — lægger Hindringer i Vejen for Ytringsfriheden.

Inden for Pressen har man i og for sig ikke kunnet finde nogen Begrundelse for paa afgørende Maade at bryde med de hævdvundne Principper, som man her i Landet har tilpasset sig efter, og som ogsaa